

Arrest

nr. 152 948 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 24 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 augustus 2014 de eerste bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) zonder voorwerp wordt verklaard.

1.2. Eveneens op de 26 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, gelet op het gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 18 mei 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekers richten op 27 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 3 september 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen stellen hun belang “te bevestigen”, daar het niet aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten hun illegaal verblijf zou bestendigen en wijzen erop dat zij niet werden gehoord vooraleer hen een inreisverbod werd opgelegd, zodat het hoorrecht is geschonden. Tevens stellen zij dat [V.N.] een asielaanvraag heeft ingediend en dat, hoewel zij in deze niet beschikken over verdere informatie over de stand van zaken, de eventuele toekenning van een verblijfsrecht ingevolge deze asielaanvraag niet verenigbaar is met het bevel om het grondgebied te verlaten. Waar de voorzitter erop wijst dat het inreisverbod definitief is, niet het voorwerp uitmaakt van het voorliggende beroep en evenmin werd aangevoerd in het verzoekschrift, stellen de verzoekende partijen dat artikel 159 van de Grondwet de Raad toelaat hun argumentatie dienaangaande alsnog in aanmerking te nemen. De verwerende partij repliceert dat zij geen weet heeft van de asielaanvraag waarvan de verzoekende partijen melding maken, verwijst naar haar nota en sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Verzoekers trachten alsnog hun belang bij huidig beroep aan te tonen. Ter terechtzitting wordt evenwel geenszins ingegaan op het gestelde in de beschikking, met name dat gelet op de vrijwillige terugkeer van V.G, T.R. en V.M. naar hun herkomstland, enerzijds zij geen belang meer hebben bij de beslissing aangaande de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds het aan hun gerichte bevel om het grondgebied te verlaten reeds volledige uitvoering heeft gekregen waardoor ze evenmin belang hebben om deze beslissing nog te bestrijden. In zoverre verzoekers erop wijzen dat het niet aanvechten van het bevel hun illegaal verblijf zou bestendigen, merkt de Raad op dat dit betoog geenszins van aard is dat afbreuk kan doen aan het gestelde in de beschikking. Hierbij merkt de Raad bovendien op dat in hoofde van V.G, T.R. en V.M geen sprake is van enig *“illegaal verblijf”*, gelet op de vrijwillige uitvoering van de bevelen. Wat betreft V.N. – die zich nog wel op het Belgisch grondgebied bevindt – werd in de beschikking aangegeven dat het door hem ingestelde beroep onontvankelijk voorkomt, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang, daar hij aan

een definitief geworden inreisverbod onderhevig is. Hieromtrent wordt ter terechtzitting bevestigd dat geen beroep werd ingediend tegen voormeld inreisverbod. Verzoekers geven aan dat artikel 159 van de Grondwet de Raad toelaat vast te stellen dat het inreisverbod werd opgelegd in strijd met het hoorrecht en derhalve alsnog dient te worden vernietigd. Losstaand van de vaststelling dat dit betoog niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift en daargelaten de vraag of deze kwestie voor het eerst mag worden ontwikkeld bij een verzoek tot horen, kan de Raad er in deze evenwel enkel op wijzen dat het inreisverbod – ten gevolge van het laten verstrijken van de beroepstermijn, zonder over te gaan tot het indienen van een annulatieberoep – definitief is geworden en derhalve niet langer vatbaar is voor vernietiging. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State kan de exceptie van onwettigheid van artikel 159 van de Grondwet enkel worden toegepast op reglementaire besluiten en in beginsel niet worden ingeroepen ten aanzien van niet rechtstreeks in het geding zijnde individuele administratieve rechtshandelingen die definitief zijn, zoals in casu het inreisverbod (W. WEYMEERSCH, “Artikel 159 van de Grondwet in de rechtspraak van de Raad van State”, in I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, p. 352-359; RvS 14 mei 2008, nr. 182.903; RvS 17 april 2008, nr. 182.121; RvS 16 augustus 2007, nr. 173.992; RvS 13 december 2004, nr. 138.410; RvS 23 februari 2000, nr. 85.557: “*Considérant que l'illégalité d'un acte administratif individuel faisant grief ne peut, lorsqu'est expiré le délai de recours, être invoquée sur la base de l'article 159 de la Constitution, à l'occasion d'un recours en annulation dirigé contre un acte qui a été pris en application ou en conséquence de la première décision.*”). Indien verzoekers meenden niet akkoord te kunnen gaan met het afgeleverde inreisverbod, dienden zij hiertegen tijdig een annulatieberoep in te dienen, waartoe zij in casu in gebreke zijn gebleven. De Raad kon – zoals dan ook in de beschikking werd aangegeven – op heden enkel nog vaststellen dat het voormelde inreisverbod definitief is. Verzoekers brengen ter terechtzitting geen enkel argument aan tegen de door de Raad in de beschikking hieraan verbonden gevolgen voor de ontvankelijkheid van huidig beroep. Waar verzoekers nog verwijzen naar een door V.N ingediende asielaanvraag – en aangeven dat het verblijfsdocument dat hem in dit kader werd afgeleverd onverenigbaar is met het inreisverbod – merkt de Raad op dat verzoekers hiervan geen enkel bewijs voorleggen. Het louter poneren dat een asielaanvraag werd ingediend, zonder deze bewering op enige wijze te kunnen stofferen door bijvoorbeeld de afgeleverde bijlage 26 over te maken, kan niet volstaan. Hierbij merkt de Raad op dat noch verweerder, noch de Raad enig bewijs kan terugvinden van deze vermeende asielaanvraag.

2.6. Gelet op bovenstaande brengen verzoekers geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds werd gesteld in de beschikking, met name dat het beroep onontvankelijk is bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang. Aangezien het beroep onontvankelijk is, dient er geen uitspraak te worden gedaan omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, dit om een andere reden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA